

ВІЧНИЙ СКАРБ

Радій, Земля!
Співай, країно, для свого Спасителя!
Бо Він нам дав, Він дав нам надію –
Віддавши за нас життя!

2

ВИФЛЕЄМСЬКА
ЗОРЯ

6

ДИТИНСТВО
ІСУСА

9

ВИБІР
ЗА НАМИ

11

КОРИСНІ ВЛАСТИВОСТІ
ГРАНАТА

Ликуй,
Земля!

Склонились звезды золотые,
И возгласили Небеса:
Ликуй, Земля, рожден Мессия,
Явился в мир Спаситель Сам!

Ликуй, Земля! Из лабиринта
Греха, нужды и суеты
Всем смертным в вечность
дверь открыта –
В обитель Божьей чистоты.

Не во дворце, не в царском доме,
Не среди лилий или роз –
В убогих яслях на соломе
Лежит родившийся Христос.

Мессия, Бог! О, посмотрите!
Проснись, беспечный Вифлеем, –
Ведь в этих яслях твой Спаситель,
Он небо открывает всем!

И Небеса о славе пели,
О расторгении оков,
И звезды ласково смотрели
На изумленных пастухов.

А город спал. От дома к дому
Не разносили весть уста.
Пещера, ясли и солома –
Приют убогий для Христа.

День Рождества! Велик и славен
Наш неизменный в слове Бог.
Ему сегодня предоставим
Не бедный, темный уголок,

А нашу жизнь и все желанья,
Все чувства, мысли и дела.
Тебе, Спаситель, все признанья,
Тебе сердечная хвала!

Новорічна
ніч

Ніч – хіба що символічна,
Бо ніхто не спить ніде.
Рік старий відійшов у вічність,
А Новий до нас гряде.

З ним – нове тисячоліття
Зачинає свій розбіг.
О, як в небі зорі світять,
Що аж ніяково мені!

Так тривожно, урочисто,
Незбагненно на душі,
Світлі помисли пречисті
Хтось в мені розворушив.

Серцю дав нову надію,
Що не все в житті дарма.
Хто любов з Христом розділить –
Той збагне: журби нема.

Хай іде до нас у гості
Рік Новий в цю дивну ніч.
Він – від Бога, з високості,
Для нових уже сторіч.

Шлях до вічності, де справді –
Ні початку, ні кінця.
Може, рік цей буде в радість
Для усіх нас, для Творця?

Я ж йому у кожному слові
Віддаю душі тепло...
Може, рік цей – Рік любові?
Хай би справді так було.

А. Н.

Тетяна Чурсіна

Вифлеємська ЗОРЯ

Походження зірки над Вифлеємом досі залишається загадкою. На «роль» Вифлеємської зорі в різні століття висували такі «кандидатури»: комета Галлея (осінь 12 р. до н. е.); з'єднання зоряної системи Регул з Юпітером (12 серпня 3 р. до н. е.); з'єднання Венери з Юпітером (12 серпня 2 р. до н. е.); нова зірка, що спалахнула біля бети Козерога (спостерігалася протягом 70 днів навесні 5 р. до н. е., згідно з китайським і корейським літописами); а також нова зірка в сузір'ї Орiona (5-3 рр. до н. е., згідно з китайським і перським літописами).

Багато дослідників переконані, що Вифлеємська зоря була не обов'язково природним астрономічним тілом, а, найімовірніше, надзвичайним явищем. Виконавши своє призначення, вона зникла з неба. Для християн поява Вифлеємської зорі стала виконанням пророцтва Валаама: «**Я бачу його, та не тепер, дивлюся на нього, та він не близький! Сходить зоря он від Якова, і підіймається берло з Ізраїля...**» (Чис. 24:17).

Тієї ночі, коли слава Господня зійшла на вифлеємські пагорби, мудреці зі Сходу побачили на небі таємниче світло. Коли воно згасло, з'явилася яскрава

зоря й завмерла на небі. Це була не нерухома зірка, не планета, а незвичайне явище, що викликало жвавий інтерес. Зірка являла собою ангелів, осяяних світлом.

Це небесне явище – справа Божих рук. Вифлеємська зоря виконала своє небесне призначення: на Землі дізналися про народженого Спасителя.

Щороку, відзначаючи свято Різдва, яке значення ми вкладаємо в нього? Коли народився Ісус Христос, у небі над Вифлеємом засяяла зірка. Її поява була великою радістю для тих, хто очікував народження Месії. До Христа з дарами прийшли мудреці зі Сходу. Вони вбачали в Ньому Царя, Котрий визволить Ізраїль від римського гніту: «**Де Цар юдейський, що народився? Бо ми побачили Його зорю на сході й прийшли поклонитися йому**» (Матв. 2:2). Та хіба народився тільки Цар?

Біблійна історія Різдва оповідає про те, що в храмі, куди Йосип і Марія принесли Дитятко, був чоловік на ім'я Симеон. Дух Святий напропорочив йому, що він не помре, доки не побачить Месії – Христа Господнього. Симеон «**узав Його на руки, віддав хвалу Богові та й сказав: Нині відпускаєш Своєго раба, Владико, згідно зі Своїм словом, у мирі, бо мої очі побачили Твоє Спасіння, яке Ти приготував перед обличчям усіх народів**» (Луки 2:28-31). Симеон бачив у Немовляті Того, Хто буде більшим,

ніж юдейський правитель, – Месію, Спасителя для всіх народів, усього людства. Симеон очікував цієї події багато років, і того дня він святкував головну подію у своєму житті. Святкуючи народження Христа, чи усвідомлюємо ми його цінність? Чи бачимо ми в цьому святі Христа-Владику й надію на спасіння, як колись побачив Симеон?

Зорю, яку помітили мудреці, євангеліст Матвій називає «Його зорею». Це не просто зірка Ісуса, яка зійшла на короткий час. Вифлеємська зоря стала ознакою нового часу. Відтепер людина може жити вірою й надією на Спасителя світу – Сина Божого, народженого в цей світ для того, щоб утілити плани всемогутнього та люблячого Творця неба й землі.

Бог не випадково створив нашу планету. Він створив її не для хвороб, розчарувань і смерті. На ній, як і в усьому Всесвіті, мали панувати Божий світ і вічне життя для всіх її мешканців. Через гріхопадіння Адама та Єви плани Божі докорінно змінилися. Їх утілення було відкладено на тисячоліття. Ісус, як і Вифлеємська зоря, вказав людству шлях спасіння, що веде до Небесного Отця, Котрий дарує життя надміру, а також вічне життя. Ісус Христос – наша Зоря спасіння від гріха та смерті.

Чи правитиме в новому році любов?

Новий рік – це час, сповнений добрих побажань та великих надій на майбутнє. Нам усім так хочеться, щоб світом правила любов. Хіба не тому з'являється тяга оспівувати в піснях любов і досконалий мир? Та де приховане джерело цих піднесених бажань? Звідки в людини спонукання до кращого життя? Адже поруч існує й зло...

Це споконвічні питання, якими переймаються і молоді, і старі. Вони бентежили наших попередників у далекому минулому, вони хвилюють і нас у XXI столітті. Побудувати суспільство, у якому панували б мир і злагода, – ось бажання всіх часів і народів.

До Ісуса якось підійшов учений чоловік із запитанням: «**Учителю, яка заповідь найбільша в Законі?**» (Матв. 22:36).

Його цікавило головне – правило, дотримуючись якого суспільство могло би процвітати й жити щасливо. Що ж почув законник у відповідь від Того, Хто не лише був Великим Учителем, а й Чистою місією було

спастися знесилених постійними пошуками, підтримати втомлених від життєвих невдач, зцілити розбиті серця?

Послухайте, яку лаконічну й водночас всеосяжну відповідь дав Христос: «**Він же сказав йому: Любитимеш Господа Бога свого всім своїм серцем, і всією своєю душею, і всією своєю думкою! Це – перша і найбільша заповідь. Друга – подібна до неї: Любитимеш свого ближнього, як самого себе! На цих двох заповідях тримається увесь Закон і Пророки**» (Матв. 22:37-40).

Ці слова нашого Господа дають нам зрозуміти, що саме любов має правити людьми та світом. Таким був споконвічний задум Божий щодо створеного людства. Про це Всевишній безперестанку нагадував через патріархів і пророків.

Та одна справа – бажати й говорити про це, а інша – практично застосовувати. У житті нерідко наші слова не збігаються з ділами. Бог так не чинить ніколи. Прихід на Землю Сина Божого Ісуса Христа не мав на меті заснувати ще одну філософську школу чи оприлюднити черговий кодекс законів. Ісус заявив Своїм послідовникам, що прийшов, щоб ділом явити нам заповідь про любов.

Давні пророки різко засуджували релігію, яка не навчає любити людей. Та особливо їхній осуд був спрямований проти тих, хто претендував служити людям, дбати про їхній добробут, але надто швидко забував про це.

Господь передає через пророка Ісаю, що не бажає звертати увагу на пости та молитви тих людей, які й далі пригноблюють і кривдять бідних. Щирий піст, виявляється, полягає зовсім не в тому, щоб просто утримуватися від споживання їжі, а в тому, щоб владати голодному хліба свого та розв'язати кайдани безбожности (див. Ісаї 58).

Якщо дотепер ваші спроби зробити добрі справи не були успішними, якщо шлях добра виявився нелегким, не впадайте в розпач. Можливо, для цього доведеться чимось пожертвувати. Проте це правильний шлях, і йти саме ним запрошує наш Спаситель. Пам'ятайте: добро може перебороти силу гріховного тяжіння. Ми здатні не тільки бажати, а й чинити діла милосердя, добра та любові.

Отже, у новому році прямуйте шляхом добра – і Бог буде на вашому боці!

СПАСИТЕЛЬ НАРОДИВСЯ!

«Коли ж Ісус народився у Вифлеємі юдейським за днів царя Ірода, то мудреці прийшли зі сходу до Єрусалима, питаючи: Де Цар юдейський, що народився? Бо ми побачили Його зорю на сході й прийшли поклонитися Йому» (Матв. 2:1, 2).

Ці мудреці зі сходу були філософами. Вони належали до великого впливового класу суспільства, до якого входили люди шляхетного роду, котрі володіли значною частиною багатства і знання їхньої нації. Серед них були й такі, котрі ошукували людей. Інші були людьми праведними, вони вивчали прояви Божого провидіння в природі та користувалися пошаною за чесність і мудрість. До цієї категорії й належали мудреці, котрі прийшли до Ісуса.

Світло Боже завжди сяє серед темряви язичества. Коли мудреці вивчали зоряні небеса, намагаючись збагнути таємницю, приховану в їхніх яскравих шляхах, вони споглядали славу Творця. У пошуках знань вони звернулися до єврейських Писань.

У їхньому рідному краї зберігалися як скарб пророчі сувої, що провіщали Прихід Божественного Вчителя. Валаам належав до таких мудреців, а певного часу був пророком Божим. Натхнений Святим Духом, він провівів процвітання Ізраїлю та з'явлення Месії; і його пророцтва передавали за традицією від століття до століття. Проте в Старому Завіті істина про Прихід Спасителя була відкрита більш зрозуміло. Мудреці з радістю дізналися, що Його Прихід був близьким і що весь світ мав сповнитися пізнанням слави Господа.

Мудреці зауважили таємниче світло на небі саме тієї ночі, коли слава Божа заповнила Вифлеємські пагорби. Щойно світло зникло, на небі засяяла яскрава зірка і не згасала. Це не була ані нерухома зірка, ані планета, і це явище викликало найжвавішу цікавість. Нова зірка була віддаленою групою осяйних ангелів, але мудреці не знали цього. Однак вони були переконані, що зірка має для них особливе значення. Вони раділи із жерцями й філософами, досліджували сувої стародавніх текстів. Пророцтво Валаама провіщало: **«Сходиться зоря он від Якова, і підіймається берло з Ізраїля» (Чис. 24:17)**. Невже ця диво-жвава зірка була послана як провісниця Обітованого краю? Мудреці з радістю прийняли світло посланої Небом істини, і тепер воно зливалось на них ще яскравішим промінням. Уві сні вони отримали нову вирушити на пошуки новонародженого Царя.

Подібно до того як Авраам вірою прийняв поклик Божий і пішов, **«не знаючи, куди» (Євр. 11:8)**, як Ізраїль з вірою йшов за хмарним стовпом до Обітованого краю, так і ці язичники вирушили на пошуки обітованого Спасителя. Країни Сходу були багаті на коштовні речі, тому мудреці вирушили в дорогу не з порожніми руками. За звичаєм, князям та іншим вельможним особам приносили дарунки на знак пошани, тому найбагатші дари краю мали стати приношенням для Того, у Кому благословляться всі народи Землі.

І ось мандрівники прибули до Ізраїльського краю та спускаються з Оливної гори, споглядаючи Єрусалим,

аж раптом зірка, що провадила їх під час усієї втомливої подорожі, зупиняється над храмом і невдовзі зникає. Нетерплячими кроками вони рушають уперед, впевнені, що на устах у кожного радісна новина про народження Месії. Проте їхні розпитування даремні. Увійшовши до святого міста, вони прямують до храму. Однак, на свій подив, не знаходять нікого, хто знав би щось про новонародженого Царя. Їхні запитання викликають не радість, а навпаки – здивування і страх з долею презирства.

Священники звеличували свою релігію та власну побожність, засуджуючи греків і римлян як язичників і найзапекліших грішників. Мудреці не ідопоклонники, і в очах Бога стоять значно вище за цих удаваних Його поклонників; проте юдеї дивилися на них як на язичників. Їхні нетерплячі розпитування не викликають прихильності й розуміння.

Ірод запідозрив священників у змові з чужинцями, які нібито хочуть підбурити народ до повстання та скинути його з престолу. Однак він приховав свою недовіру та вирішив зруйнувати їхні плани, удавшись до більших хитрощів. Прикликавши первосвященників і книжників, він розпитав їх про те, що говориться у священних книгах про місце народження Месії.

Це запитання, поставлене узурпатором престолу на прохання чужоземців, уразило гордість юдейських учителів. Байдужість, з якою вони звернулися до пророчих сувоїв, викликала люту задрісного тирана. Він вирішив, що від нього намагаються приховати правду, тому з усією силою влади, якій юдеї не могли опиратися, Ірод наказав їм ретельно дослідити пророцтво й назвати йому місце народження очікуваного Царя. **«Вони ж сказали йому: У Вифлеємі юдейським, бо так написано пророком: І ти, Вифлеєме, земле Юдина, нічим не менший серед інших володінь Юди, бо з тебе вийде Вождь, Який пастиме народ Мій Ізраїля» (Матв. 2:5, 6).**

Після цього Ірод запросив мудреців на приватну розмову. Буря гніву і страху лютувала в його серці, але, зберігаючи зовнішній спокій, він люб'язно прийняв чужинців. Він розпитав їх про час появи зорі, удаючи, ніби з радістю вітає звістку про народження Христа, і звелів своїм гостям: **«Ідіть і докладно розвідайте про Дитя; коли ж знайдете, сповістіть мені, щоб і я пішов та поклонився Йому» (Матв. 2:8)**. З цими словами він відпустив їх, аби вони продовжили свою подорож до Вифлеєма.

Єрусалимські священники і старійшини не були настільки необізнаними щодо народження Христа, як удавали. Звістка про відвідини ангелами пастухів дійшла до Єрусалима, але рабини повелися так, ніби вона не гідна їхньої уваги.

Тепер гординя і заздрість зачинили двері для світла. Якби священники й рабини повірили словам пастухів і мудреців, то потрапили б у вкрай неприважливе становище, бо це спростувало б їхні претензії бути тлумачами істини Божої. Ці освічені вчителі не бажали

принизитися до того, щоб учитися від тих, кого вони називали язичниками. Так почалося відкинення Христа священиками й рабинами. З тієї хвилини їхні гордість і впертість переростали в стійку ненависть до Спасителя. У той час як Бог відчиняв двері для язичників, юдейські керівники зачиняли їх для себе.

Мудреці вирушили з Єрусалима самі. Коли вони виходили за ворота, нічні сутінки спадали на землю, але, на їхню превелику радість, вони знову побачили зорю, котра й привела їх до Вифлеєма. На відміну від пастухів, їм нічого не було відомо про скромне становище Ісуса. Здійснивши довгу подорож, вони були розчаровані байдужістю юдейських начальників і залишили Єрусалим з меншою впевненістю, ніж коли входили до нього. У Вифлеємі мудреці не побачили царської варті, поставленої для охорони новонародженого Царя. Там не було і знатних мужів світу. Колискою Ісуса стали ясла. Його єдиними охоронцями були батьки, неосвічені селяни. Невже це Той, про Кого написано, що Він має **«відновити племена Якова»** й **«вернути врятованих Ізраїля», буде «світлом народів»** і **«спасінням Моїм аж до краю землі!» (Ісаї 49:6)?**

«І увійшовши в дім, побачили Дитя з Його матір'ю Марією. Впдевши на коліна, вони поклонилися Йому» (Матв. 2:11). Під скромною зовнішністю Ісуса мудреці розпізнали Божество. Вони віддали Йому свої серця як Спасителеві, а опісля і свої дари – «золото, ладан та миро». Ось якою була їхня віра! Про мудреців зі Сходу можна сказати, як пізніше було сказано про римського сотника: **«Ні в кого в Ізраїлі не знайшов Я стільки віри» (Матв. 8:10).**

Мудреці нічого не підозрювали про намір Ірода щодо Ісуса. Коли мета їхньої подорожі була досягнута, вони готувалися повернутися до Єрусалима, бажачи повідомити Ірода про свій успіх. Проте уві сні отримали Божественну вказівку не мати з ним жодних стосунків. Таким чином, обминаючи Єрусалим, мудреці вирушили на батьківщину іншою дорогою.

Так само і Йосип отримав попередження втекти до Єгипту разом з Марією та Немовлям. Ангел сказав йому: **«Будь там, доки я тобі не скажу, бо Ірод буде розшукувати Дитя, щоб убити Його» (Матв. 2:13)**. Йосип негайно підкорився і для більшої безпеки вирушив у дорогу вночі.

Через мудреців Бог привернув увагу юдейської нації до народження Свого Сина. Їхні розпитування в Єрусалимі, пробудження загальної цікавості і навіть заздрості Ірода, що прикували увагу священиків і рабинів, спрямували розуми людей до пророцтв про Месію та до великої події, яка щойно сталася.

Сатана твердо вирішив не допустити Божественного світла у світ; він вдався до надзвичайних хитрощів, аби знищити Спасителя. Але Той, Хто ніколи не дремає й не спить, пильнував Свого улюбленого Сина. Бог приготував у язичницькій землі пристановище для Марії та Дитини Ісуса. Завдяки дарам мудреців з язичницької країни Господь забезпечив їх засобами для подорожі до Єгипту і тимчасового проживання на чужині.

Мудреці одними з перших вітали Вкупителя. Їхній дар був першим, покладеним до Його ніг. Бог з радістю вшанує дар люблячого серця, надаючи йому найбільшій ефективності в служінні Йому. Якщо ми віддали наші серця Ісусові, то також принесемо Йому свої дари. Наше золото, срібло, наші найцінніші земні скарби, наші найвищі розумові й духовні здібності будуть з доброї волі присвячені Тому, Хто полюбив нас і віддав Себе за нас.

Тим часом Ірод з нетерпінням чекав у Єрусалимі повернення мудреців. Оскільки минав час, а вони не приходили, у нього виникла підозра. Небажання рабинів указати місце народження Месії,

здавалося, означало, що вони розгадали його план і мудреці навмисне уникнули зустрічі з ним. Від цієї думки його охопила лютя.

Негайно були послані воїни до Вифлеєма з наказом убивати всіх дітей віком до двох років. Мирні оселі Давидового міста стали свідками жахливих сцен, які шість століть тому були відкриті пророкові: **«У Рамі чути крик, [плач і] ридання, і велике голосіння: це Рахиль оплакує своїх дітей і не хоче втішитися, бо їх немає» (Матв. 2:18).**

Це лихо юдеї самі стягнули на себе. Якби вони вірно й покійно ходили перед Богом, Він чудовим чином приборкав би гнів царя. Але через свої гріхи вони відокремилися від Бога та відкинули Святого Духа, Який був їхнім єдиним захистом. Вони не досліджували Писання з бажанням жити згідно з волею Божою, натомість вишукували пророцтва, які можна було витлумачити на користь самозвеличення та на доказ того, що Бог зневажає всі інші народи. Юдеї гордо вихвалялися, що Месія прийде як Цар, підкоряючи Своїх ворогів та топчучи в гніві язичників. Таким чином вони викликали ненависть своїх поневолювачів.

Їхнє фальшиве свідчення про місію Христа сатана прагнув використати для вбивства Спасителя; однак усе це повернулося на їхні голови.

Цей акт жорстокості був одним з останніх, які запламували царювання Ірода. Незабаром після вбивства невинних дітей він сам був змушений підкоритися вироку долі, якого ніхто не міг відвернути. Ірод помер жажливою смертю.

Йосип, котрий ще залишався в Єгипті, отримав повеління від ангела Божого повернутися до Ізраїльського краю. Вважаючи Ісуса спадкоємцем Давидового престолу, Йосип хотів оселитися у Вифлеємі, але, довідавшись, що в Юдеї замість Ірода зацарював його син Архелай, він побоювався, що син може здійснити план свого батька, спрямований проти Христа.

Йосип знову був спрямований до безпечного місця. Він повернувся до Назарета, своєї колишньої домівки, і тут Ісус прожив майже тридцять років, **«щоб збулося сказане пророками, що Він буде названий Назореєм»**. Правителем Галилеї був син Ірода, але тут проживало значно більше переселенців із чужих земель, ніж у Юдеї. Влада менше цікавилася ними, тому було мало ймовірно, що претензії Ісуса викличуть ревності можновладців.

Так був прийнятий Спаситель, коли прийшов на Землю. Здавалося, що ніде немає спокійного й безпечного місця для Немовляти-Вкупителя. Бог не міг довірити Свого улюбленого Сина людям, навіть коли Він працював для їхнього спасіння. Бог доручив ангелам супроводжувати Ісуса й охороняти Його, аж доки Він не завершить Свою місію на Землі та не помере від рук тих, кого прийшов спасти.

Е. Уайт

ПУТЬ ВОЛХВОВ

Им Бог велел отправиться обратно Иным путем, не тем, которым шли, – Протоптаным, знакомым и приятным, Приведшим их к Спасителю Земли.

Вот мудрость Божья, что ни слово – тема! Они пришли колена преклонили Перед Христом, но после Вифлеема Ничто уже не может прежним быть.

Вот так и мы, хоть мудростью не блещем И нет у нас особенных даров, Мы не пророки, снов не видим вещей, Но путь наш так похож на путь волхвов.

Ища во мраке истину и Бога, Мы шли путем каким-то в Вифлеем, У ног Иисуса кончилися дорога, И мы в слезах к ногам припали тем.

Там получили радость и прощенье, Там Дух Святой сердца нам возродил, Наполнил миром их, благоволеньем, И новый путь пред нами Он открыл.

Уже не тот, знакомый, как поэма, Что в детстве мы сумели заучить, А новый путь, ведь после Вифлеема Уже ничто не может старым быть.

Вера Кушнир

Минула зима

Минула зима, що тримала в гріхах і неволі,
Війнуло у душу Ісусовим ніжним теплом:
Господь Всеблагий поміняв назавжди мені долю,
Дав Духа Святого, щоб вкрив світлоперим крилом.

Хвала Тобі, Отче, за світ, що гойдаєш в десниці,
За хліб і за воду, за правду і подих – хвала!..
Прямую до Тебе, бо знаю, що шлях мій святиться,
В молитви складаю від щирого серця слова.

Даруй мені, Христе, почути Тебе в велемов'ї,
І помисел кожний у часі цім благослови..
Ти викуп за мене віддав найсвятішою кров'ю,
Аби й волосина не впала мені з голови!

Молю Тебе, Боже, – дай жити по Духу Твоєму,
І батьківську волю в покорі творити завжди...
Бо тільки в Ісусі, – серцями Його пізнаємо, –
Він – Істина наша, Ходатай і Щит від біди!

Марія Пишук

Ету правду не сотрут столетья

Ету правду не сотрут столетья:
В мир родилися Богочеловек.
И с тех пор свидетельство о Свете
Возвещается из века в век.

Весть несут по тропкам и дорогам,
От убогих хижин до дворцов.
Примиренье человека с Богом
Наполняет все сердца хвалой.

Он родился и, на нас похожий,
С нами был в обители земной.
Не как гражданин, а как прохожий,
Он пришел позвать нас в край родной.

В мире был Он людям непонятен,
Хотя речь Его была проста.
Он очистил от греховных пятен
Наши души кровью со креста.

Потому ликуют Божьи дети,
Что открыл Бог двери в небеса,
Где поют в неугасимом свете
Гимн хвалы спасенных голоса.

Н. А.

Олександр Слободський

БОГ ГОВОРИТЬ: «ІДИ!»

**«У четверту сторожу
ночі Ісус попрямував
до них, ідучи по морю.
А учні, побачивши, що
Він іде по морю, жакнули-
ся, кажучи, що це привид,
і зі страху закричали.
Зараз же сказав їм Ісус:
Кріп'їться, – це Я, не бій-
теся. Петро, озвавшись
до Нього, сказав: Господи,
коли це Ти, накажи, щоб
я пройшов до Тебе по
воді! Він же сказав: Іди!»
(Матв. 14:25-29).**

Як реагувати на цей заклик?
Ухвалити вольове рішення
їти, узявши на себе від-
повідальність за його виконання,
чи взагалі не діяти й «потону-
ти»? Навчитися ходити по воді ви
можете, лише вийшовши з чов-
на. Проте який важкий цей пер-
ший крок, коли тіло торгується з
духом, а невір'я з вірою. Тільки
довіра Богові як Отцеві й Другові
допоможе твердо стати на кала-
мутні води невизначених обста-
вин грішного світу, щоб, як і Петро,

їти вперед, не відводячи очей від
Христа.

У Бога для кожного є шлях.
Можливо, він пролягає через до-
лини духовної пустелі або через
бурхливі води, але його реально
пройти, якщо дивитися на Ісуса,
а не на бархани та хвилі.

Можливо, комусь здається, що
«ходити по воді» – це лише гуч-
ний вислів, відірваний від реаль-
ного життя. Мій знайомий якось
розповів про свій унікальний до-
свід «ходіння по водах». Вони з
друзями були на озері. Він не вмів
плавати, але вирішив спробува-
ти. Відпливши трохи від берега на
глибину, чоловік раптом почав то-
нути. Він кликав на допомогу, але
ніхто не чув. Кілька разів він ви-
ринав на поверхню, щоб ковтну-
ти повітря, але розумів, що гине.
Останні сили швидко танули, і в
розпачі чоловік звернувся до Бога
по допомогу. Цієї миті на його душі
стало спокійно. Знесилений, він
перестав борсатися й зрозумів, що
йому потрібно робити. Це рішен-
ня було прямо протилежним тому,
яким він бачив свій порятунок.
Заспокоївшись і розслабившись,

чоловік пішов на дно, якого так
панічно боявся. Потім став на колі-
на й упевнено попрямував до
берега...

Ісус у Євангелії від Івана порів-
нює християн з виноградними
галузками, які приносять бага-
то плодів. Саме в цьому Він обі-
цяє радість, яку називає доско-
налою: **«Це Я сказав вам, щоб
Моя радість перебувала в вас і
щоб ваша радість сповнилася»
(Івана 15:11).** Замало просто усві-
домлювати сенс життя, його ще
потрібно реалізовувати, ухвалю-
ючи конкретні рішення й беручи
відповідальність за їхнє виконання.

**«Прийдіть до Мене всі вто-
лені та обтяжені, – і Я заспо-
кою вас! Візьміть Моє ярмо на
себе і навчіться від Мене, бо
Я лагідний і покірний серцем, –
і знайдете спокій своїм душам»
(Матв. 11:28, 29).** Справжній ду-
шевний спокій і справжній сенс
нашого існування, за словами
Христа, полягає в уподібненні до
Нього за характером і способом
життя.

**Знайдіть той дар, яким
Святий Дух наділив вас.
Виявивши його, ідіть і
беріться до діла – так ви
відчуватимете радість від
життя!**

ЗА ХМАРАМИ СЯЄ СОНЦЕ

Чи спостеріга-
ли ви коли-
небудь за ор-
лом? Цей птах нез-
вичайний від момен-
ту своєї появи на світ.
Курча можна продати
на ринку через дев'ять
тижнів. Орла – ні. Він
повинен до року літати
один. Справжні хрис-
тияни подібні до ор-
лів: їм потрібен час,
щоб стати собою.
Спочатку – народжен-
ня згори, далі – період
зростання, а вже по-
тім – сильний орел.

Ми бачимо, що голуби, чай-
ки, папуги літають зграя-
ми, проте орли – ніколи. Вони
завжди на самоті або в край-
ньому разі удвох. Цей птах
завжди піднімається вище за
інших.

З висоти краще видно силу
християнина, який через свої
принципи часто змушений за-
лишатися сам. Не бійтеся зоста-
тися наодинці. Зазвичай хрис-
тиянин іде наперекір долі. Цей
світ з усіма його підступами не
призначений для Божого на-
роду. Літайте вище, хоч так вас

і менше розумітимуть. А коли
когось не розуміють, його
остерігаються, критикують
і засуджують.

Ви ніколи не замислювалися
над тим, куди зникають орли,
коли починається буря? Куди
вони ховаються? А вони не хо-
ваються. Вони розпрямляють
свої крила й здіймаються ввись,
бо знають, що над темними
хмарами – джерелом елек-
тричних розрядів – завжди сяє
сонце.

Зрештою орли,
звичайно, теж
помирають,
але чи бачи-
ли ви хоча
б раз мерт-
вого орла?
Можливо,
на стежках
заповідників
ви натрапи-
те на остан-
ки якихось тва-
рин чи птахів,
але мертвого
орла – не побачи-
те. А знаєте чому? Тому
що, передчуваючи близькість
кінця, він не скигить і не ля-
кається. Розшукавши очима
найвищу гору, орел з останніх

сил піднімається на недосяж-
ну вершину й там спокійно че-
кає кінця. Навіть у смерті він
неперевершений.

Можливо, тому пророк
Ісаї порівнює тих, хто вірить
у Господа, з орлами: **«І пому-
чатся хлопці й потомлять-
ся, і юнаки спотикнуться –
спіткнуться, а ті, хто надію
складає на Господа, силу від-
новлять, крила підіймуть,
немов ті орли, будуть біга-
ти – і не потомляться,
будуть ходити –
і не помучаться»
(Ісаї 40:30, 31).**

Можливо,
сьогодні на вас
чекає день,
сповнений
важких справ.
Деякі з них мо-
жуть здаватися
вам нездійснен-
ними. Покладіться
на Господа, пам'я-
тайте про Нього й смі-
ливо беріться до діла.
Не забувайте: там, за грозови-
ми хмарами, сяє сонце.

ПЕРША ЗАПОВІДЬ

Кожна людина бажає бути щасливою й принести щастя іншим. Для того щоб досягти цього ідеалу, людство створило й далі створює всілякі правила та закони, які регулюють взаємини в сім'ї, суспільстві, державі. Однак ці правила та закони недосконалі. Багато людей сподівається на мудрих керівників, лідерів, які приведуть їх до бажаного щасливого буття. Та ні правила, ні обдаровані керівники не в змозі допомогти нам порозумітися одне з одним.

Ми так намагаємося знайти щастя й зрозуміти принципи щасливого життя, що забули про першоджерело нашого щастя. Бог пропонує нам досконалий Закон щасливого життя, який не потребує доопрацювання, і Себе як нашого Керівника. Цей Закон так і починається: **«Я – Господь, Бог твій...» (Вих. 20:2)**. У чому ж, згідно з Біблією, полягає добро для нас? Що може подарувати нам блаженство – безмежне щастя? **«Блажен муж, що за радію несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків, та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує! І він буде, як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно, і що листя не в'яне його, – і все, що він чинить, – щаститься йому!» (Псал. 1:1-3)**. Закон Божий – ось довершені правила щасливого життя, запропоновані Богом багато століть тому.

Закон Божий, даний людству, власноруч написав Сам Бог. Про це ми читаємо в біблійній книзі Вихід. Чому заповіді

Божі не були дані на самому початку біблійної розповіді? Ось як відповідає на це запитання єврейський філософ і богослов Рамбам: «Тому що в людини, яка прийшла в країну й заявила її жителям, що буде їм за царя, неодмінно запитують: "А що ти зробив для нас?" У відповідь вона зводить у цій країні будинки, забезпечує постачання води, воює за її народ, а потім знову каже: "Я царюватиму над вами" – і їй відповідають згодою. Так Господь запропонував Свою турботу, захист і любов народові, вивівши людей з єгипетського рабства, а потім закликав слухати Його. Перш ніж Бог пропонує нам щось зробити, Він обов'язково робить дещо для нас. Ніхто сьогодні не приймає Господа у своє серце, не знаючи при цьому, що Він – наш Творець і Визволитель. І коли сьогодні ви вагаєтеся з вибором: вчинити так чи інакше, – подумайте про великі діяння Божі!»

Перша заповідь проголошує: **«Я – Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства. Хай не буде тобі інших богів передо Мною!» (Вих. 20:2, 3)**. У цьому біблійному уривку багато займенників: «Я..., твій..., тебе..., тобі..., Мною...» Бог особисто звертається до кожного з нас. Виконання цієї та інших Божих заповідей принесе щастя і суспільству в цілому, і кожній людині зокрема.

Перша заповідь свідчить про існування Бога в нашому житті. Із цієї заповіді починаються взаємини з Ним, із подальшими заповідями вони зміцнюються. Якщо в нашому житті немає Бога, то немає й правил, моралі, самого щастя. Ні виховання, ні культура, ні освіта не можуть зробити людину справді щасливою.

З давніх-давен існує думка, що Божий Закон покладає на людину важкий

тягар. Однак апостол Іван, учень Ісуса, спростовує цю думку: **«Його заповіді не тяжкі» (1 Івана 5:3)**. Тягар Закону Божого люди відчують лише в тому разі, коли прагнуть виконати його самостійно й часто починають уже з другої скрижалі. Вони намагаються не вбивати, не красти, не обманювати, але не обрали Господа своїм Владикою.

У першій заповіді також відображено наше звільнення від рабства гріха: **«Я – Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства»**. Якщо ми усвідомлюємо, що Ісус помер за нас, узявши на Себе провину за гріхи, які тримали нас у рабстві сатани, то навіряд чи поклонятимемося іншим богам. Виконання заповідей Божих стане природним наслідком нашого вибору, а не тягарем, важким і неприємним для нас.

Перша заповідь закінчується словами: **«Хай не буде тобі інших богів передо Мною!»** Священнослужитель Микола Сербський так коментує цей біблійний текст: «Як тільки в тебе буде два боги, знай: один з них – диявол. А ти не можеш відразу служити і Богові, і дияволу, як не може один віл одночасно орати дві ниви, як не може одна свічка освітити одночасно два будинки. Волові не потрібно двох господарів, бо вони розтерзають його. Лісам не потрібно два сонця, бо згорять вони. Дитині не потрібно дві матері, бо залишиться дитя без ока. І тобі не потрібно двох богів, бо станеш не багатшим, а біднішим». Ісус також сказав: **«Ніхто не може двом панам служити...» (Матв. 6:24)**.

Саме багатобожжя відрізняло язичницьку релігію від поклоніння живому Богові. У нас, християн, **«один Бог – Отець, від Якого походить усе, і для Якого є ми, і один Господь – Ісус Христос, через Якого все, і ми через Нього» (1 Кор. 8:6, 7)**. Один із туманних словників так визначає поняття «бог»: «Бог – це особистість або річ, які людина обожнює, об'єкт найвищої пошани та поклоніння».

Що в нашому житті може посісти місце Бога? Мамона, тобто багатство. До того ж не має значення, багаті ми чи ні. Влада, якою сатана спокушав Ісуса в пустелі, і сьогодні спокушає нас. На що ви підете заради високого суспільного становища? Власне «я» також для багатьох є богом: люди поклоняються самі собі. Мода, розваги, гаджети, автомобіль, будинок, чоловік, дружина, діти – усе може стати об'єктом нашого поклоніння. Навіть робота, якщо після неї в нас не залишається сил і часу помолитися й прочитати Біблію.

Сьогодні не потрібно їхати за тридев'ять земель, щоб побачити язичницьке багатобожжя. Воно серед нас. Звичайно, усе перераховане вище саме собою не є гріхом, якщо ми не виходимо за межі дозволеного. **«Любитимеш Господа Бога свого всім своїм серцем, і всією своєю душею, і всією своєю думкою! Це – перша і найбільша заповідь» (Матв. 22:37, 38)**.

Довірте своє життя Богові й поклоняйтеся лише Йому!

Віктор Вертило

Рухайтесь вперед, стоячи на колінах

Коли ми зодягнулися в **«усю Божу зброю» (Ефес. 6:13-17)**, озброїлися засобами духовного захисту – обітницями зі Слова Божого, ухвалили рішення радикально змінити своє життя й обрати правильний шлях, настає час молитви. Ця молитва не повинна бути неспівною чи нерішучою. Нам не слід промовляти її поспіхом, коли ми поспішаємо на якусь зустріч або коли нас атакує спокусник, хоч і в такі моменти потрібно молитися! Молитві про перемогу над гріхом необхідно щодня присвячувати особливий час. Ми провадимо боротьбу із серйозним ворогом, який часто нас атакує, до того ж у доволі витончений спосіб. Тому потрібно дати йому рішучу відсіч.

Як Яків боровся з Ангелом усю ніч, так повинні в молитві боротися й ми, тримаючись за Бога й кажучи: «Не пущу Тебе, коли не поблагословиш мене! Не відпущу Тебе, Господи, поки Ти не даси мені перемогу в цій сфері мого життя!» Це не самовпевнена молитва. Ми не молимося про свої егоїстичні тілесні бажання. Ми молимося про перемогу й усунення духовних прогалин у нашому житті, просимо про зміцнення віри. Ми бажаємо отримати нове серце та новий дух. Це те, що Господь обіцяв подарувати нам.

Якщо ми ще не здобули перемоги, напевно, ми не просили про це справді ревно або не бажали проводити час у молитві боріння аж до здобуття цілковитої перемоги. Пророк Даниїл схилився на коліна й постив 21 день, перш ніж отримав відповідь (див. Дан. 10). Незважаючи на те, що Бог почав роботу з першого ж дня його посиленних молитов, усе ж такі сили темряви стримували ангела-визволителя. Та оскільки Даниїл наполегливо молився, сатана зазнав поразки.

Ми повинні щиро й наполегливо кликати до Бога. Хоч ми слабкі й грішні, однак якщо віримо, то можемо бути впевнені: Бог подарує нам бажану перемогу.

Яків переміг завдяки своїй наполегливості та рішучості. Його перемога свідчить про силу невідступної молитви. Усі, хто покладається на Божі обітниці, як Яків, і виявляє таку ж саму серйозність і завзятість, досягнуть успіху. А хто не бажає зректися свого «я», наполегливо боротися з Богом, довго й ревно молитися про Його благословення, той не отримає їх.

Боротися з Богом: як мало людей розуміє, що це означає! Як мало людей цим переймається й використовує всі можливості, щоб Бог почув їхні молитви. Коли хвилі невимовного розпачу погрожують знести християнина в безодню, як мало тих, хто в такі хвилини з непохитною вірою покладається на Божі обітниці!

Тримаймося в молитовній боротьбі доти, доки кожна цеглинка нашої духовної фортеці не опиниться на своєму місці, а укріплення нашого ворога не будуть зруйновані шцент. Якщо ви не відчуваєте бажання молитися, це саме той час, коли вам необхідно схилитися на коліна. Коли ви й далі рухатиметесь вперед з вірою, з'являться і сили, і бажання, а невдовзі надійде й перемога!

М. М.

Ніщо так не порушує душевний мир, як гріховне невір'я.

Е. Уайт

Тому, у кого є багато всередині, не потрібно багато ззовні.

М. А. Нуньєс

ДИТИНСТВО ІСУСА

Підготувала
Ліка Введенська

Дитинство та юність Ісуса пройшли в невеликому гірському селищі. Його присутність ушанувала би будь-яке місце на Землі. Для царських палаців було б привілеєм приймати Його як гостя. Але Він пройшов повз багаті садиби, царські палаци й відомі наукові заклади, аби оселитися в нічим не примітному Назареті, до якого ставилися з презирством.

Чудовим за своєю значущістю є короткий біблійний опис ранніх років Ісуса: **«Дитина ж росла й міцніла, сповнюючись мудрості, і благодат' Божу була на Ній» (Луки 2:40).** Перебуваючи у світлі, яке виходило від обличчя Його Отця, Ісус **«набував мудрості, віку та благодаті – в Бога і в людей» (Луки 2:52).** Ісус володів живим, проникливим розумом, не за віком глибокодумністю та мудрістю. Однак Його характер був прекрасним у своїй гармонійності. Його розум і тіло розвивалися поступово, відповідно до законів дитинства.

Ще в дитинстві характер Ісуса відзначався особливою привабливістю. Його старанні руки завжди були готові служити іншим. Він виявляв терпіння, якого ніщо не могло порушити, і правдивість, яка ніколи не пожертвувала б чесністю.

Мати Ісуса з радістю заохочувала формування цього світлого і сприйнятливо-го розуму. Святий Дух давав їй мудрість співпрацювати з Небом у вихованні Дитини, Яка мала право називати тільки Бога Своім Отцем.

З найдавніших часів вірні в Ізраїлі приділяли багато уваги вихованню молоді. Господь заповів, щоб уже в ранньому дитинстві дітей навчали пізнавати Його доброту й велич, які знайшли свій особливий вияв у Його Законі та в історії Ізраїлю. Пісні, молитви й повчання з Писань подавали дітям у доступній формі. Батьки й матері повинні були навчити дітей, що Божий Закон є відображенням Його характеру; якщо вони приймуть принципи цього Закону у своє серце, образ Божий закарбується в їхньому розумі й душі. Здебільшого навчання проходило в усній формі, але молодь навчалася також читати єврейські тексти і досліджувати пергаментні сувої Старого Завіту.

За часів Христа вважали: селище або місто, де не дбали про релігійне виховання дітей, перебуває під Божим прокляттям. Однак згодом навчання стало формальним. Традиції значною мірою витісняли Писання. Юдейські вчителі більше уваги приділяли обрядам. У цій системі освіти не було місця для досвіду, котрий можна здобути через особисте прийняття Божого Слова. Найважливіше в служінні Богові було за-недбане, принципи Закону Божого були заплутані. Те, що в Ізраїлі вважалося найвищою освітою, насправді було найбільшою перешкодою на шляху до істинного розвитку.

У дитинстві Ісус не навчався в школах при синагозі. Його першою вчителькою була матір. З її вуст та з пророчих сувоїв Він пізнавав небесні істини. Ті самі слова, котрі Він Сам колись проголосив для ізраїльського народу через Мойсея, тепер Ісус вивчав біля ніг матері. Ісус знову ж таки не шукав освіти в школах рабинів. Він не мав потреби в освіті з таких джерел, оскільки Сам Бог був Його Наставником.

Запитання, яке ставили під час служіння Спасителя: **«Як Він знає Писання, хоч не вчився?» (Івана 7:15),** не означало, що Ісус не вмів читати, а лише, що Він не здобув освіти в школі рабинів. Оскільки Він здобував знання так, як і ми можемо це робити, Його глибока обізнаність зі Святим Писанням свідчить, наскільки старанно в юні роки Він вивчав Слово Боже. Далеко від світської марноти Ісус накопичував знання природничих наук, черпаючи їх із самої природи. Він вивчав життя тварин, рослин і людини. З дитинства Ісус ставив перед Собою одну мету – бути благословенням для інших. З усього побаченого Ісус постійно прагнув здобути ілюстрації, щоб використати їх для пояснення живих Божих істин. Значення слів та діянь Бога відкривалося для Ісуса, коли Він намагався зрозуміти сутність речей. Небесні істини супроводжували Його, і Він набував культури святого мислення та спілкування. Від перших проб-лисків інтелекту Христос постійно зростав у духовній благодаті та пізнанні істини.

Кожна дитина може здобувати знання так, як це робив Ісус. Коли ми намагатимемося пізнати нашого Небесного Отця через Його Слово, до нас наблизяться ангели, наш розум буде зміцнений, характер стане шляхетним і піднесеним. Ми станемо більш подібними до нашого Спасителя. Спілкування з Богом через молитву розвиває розумові й моральні здібності; а духовні сили міцніють, коли ми зосереджуємо думки на духовних речах.

Ісус жив у повній гармонії з Богом. Однак Він не був звільнений від спокус. Через свою гріховність мешканці Назарета стали притчею во язицех. Про те, якою поганою репутацією вони користувалися, свідчить запитання Натаніїла: **«Чи може бути щось доброго з Назарета?» (Івана 1:46)** Ісус був поселений там, де Його характер мав бути випробовуваний. Йому не-обхідно було постійно пильнувати, аби зберегти Свою чистоту. Він зазнав усіх труднощів, з якими стикаємося і ми.

Сатана був невтомним у своїх зусиллях перемогти Дитину з Назарета. Від народження Ісус перебував під охороною небесних ангелів, однак усе Його життя було безперервно боротьбою із силами темряви.

Батьки Ісуса були бідними й залежними від їхньої щоденної праці. Він був знайомий із бідністю, самозреченням та нестатками. Цей досвід був для Нього захистом. У трудовому житті Ісуса не було бездіяльних хвилин, аби стягти на Себе спокус; не було й безцілних

проведених годин, які відкривали б шлях для зіпсутих товариств. Ні зиск, ні задоволення, ні похвала чи осуд не могли змусити Його вчинити щось лихе. Він був мудрий, щоб розпізнавати зло, та сильний, щоб протистояти йому.

Ісус був єдиною безгрішною Людиною, Котра будь-коли жила на Землі, хоч майже тридцять років перебував серед зіпсованих мешканців Назарета. Це докір для тих, хто вважає, що чистота життя залежить від місця проживання, багатства чи благополуччя.

Ісус жив у сім'ї селянина, відда-но й охоче несучи Свою частину тягарів домашнього господарства. Він був Повелителем Небес, і ангели з радістю виконували Його слово, а тепер став слухняним слугою, люблячим покірним сином. Він навчився ремесла та власноруч працював з Йосипом у теслярні. Ісус не використовував власної Божественної сили, аби зменшити життєві тягари або полегшити Свою працю.

Він не витрачав Своїх фізичних сил нерозумно, натомість використовував їх так, щоб зберегти здоров'я і мати змогу якнайкраще виконати будь-яку працю. Він не бажав бути недбалим, навіть у роботі з інструментами. Ісус був досконалим як у характері, так і в праці. Своїм прикладом Христос навчає, що наш обов'язок – бути працелюбними, що роботу слід виконувати старанно й досконалим і що така праця почесна. Усі повинні знайти для себе якусь справу, котра приносила б користь їм і слугувала б допомогою для інших. Бог призначив працю бути благословенням, і лише старанний працівник знаходить справжню славу й радість у житті. Схвалення Боже і Його любов спочивають на дітях та молоді, котрі охоче виконують свої домашні обов'язки, допомагаючи батькові й матері в їхніх щоденних турботах. Такі діти, залишивши колись батьківський дім, стануть корисними членами суспільства.

Ісус не ухилявся від турбот і відповідальності, як це робить багато тих, хто вважає себе Його послідовником. Вони можуть володіти цінними й приємними рисами характеру, але коли доводиться стикатися з труднощами чи долати перешкоди, вони стають безсилими і майже ні до чого непридатними. Виявлені Христом цілеспрямованість і енергія, непорушність і сила характеру мають розвиватися в нас. Тоді й ми отримаємо ту саму благодать, яку отримував Він.

Упродовж усього Свого земного життя наш Спаситель розділяв долю убогих. Із власного досвіду Він знав їхні турботи й труднощі, тому міг потішати й підбадьорювати скромних трудивників. Тим, хто правильно розуміє вчення, втілене в Його житті, ніколи не здаватиметься, що потрібно робити різницю між представниками різних класів, що багатим слід виявляти більшу пошану, ніж достойним бідним.

Потрібно багато терпіння й духовності, щоб вносити біблійну релігію в домашнє життя і практикувати її на робочому місці; витримувати напруження повсякденної праці та, однак, постійно споглядати славу Божу. Христос ніколи не

був настільки поглинутий земними турботами, щоб не мати часу або бажання розмірковувати про небесне. Ісус часто виявляв радість Свого серця в співі псалмів і духовних пісень.

Ісус був Джерелом цілющої милості для світу, і впродовж усіх тих маловідомих років у Назареті Його життя струменіло потоками співчуття й ніжності. Старі, засмучені, обтяжені гріхами люди, діти з їхніми невинними радісними забавами, маленькі звірята – мешканці гаїв, терпеливі в'ючні тварини – усі були щасливішими в Його присутності. Той, Хто Своім словом сили підтримував світи, схилявся над пораненою пташкою, аби допомогти їй. Ніщо не залишалося поза Його увагою. Він був готовий служити кожному.

Так, набуваючи мудрості й віку, Ісус зростав у благодаті – в Бога і в людей. Він приваблював до Себе всі серця, виявляючи співчуття до кожного. Атмосфера надії й мужності, що оточувала Христа, робила Його благословенням у кожній оселі. Не раз у суботу в синагозі Його запрошували прочитати повчання з пророків, і серця слухачів тріпотіли, коли знайомі слова священного тексту сяяли новим світлом.

Однак Ісус уникав усього показного. Протягом усіх років Свого перебування в Назареті Він жодного разу не виявив Своєї чудодійної сили. Христос не прагнув ані високого становища, ані звання. Його тихе просте життя і навіть мовчання Святого Письма стосовно Його ранніх років викладають нам важливий урок. Чим спокійніше й простіше життя дитини, чим вільніше воно від штучних збуджень та чим більше в гармонії з природою, – тим більше це сприяє її фізичному й розумовому розвитку і духовній силі.

Ісус – наш Приклад. Його життя в рідному домі є зразком для всіх дітей і молоді. Спаситель принизив Себе до убогості, аби навчити нас, як близько ми можемо ходити з Богом, живучи в скромних умовах. Він жив, щоб догодити Небесному Отцеві, ушанувати й прославити Його в повсякденних життєвих справах. І кожний юнак, котрий наслідує Христовий приклад вірності й послуху, виявлений в Його скромній домівці, може твердо покладатися на слова, сказані Отцем про Нього через Святого Духа: **«Оце Отрок Мій, що Я підпіраю Його, Мій Обранець, що Його полюбила душа Моя» (Ісаї 42:1).**

Почни своє життя спочатку

Почни своє життя спочатку, з сторінки чистої, нової, І перше, що у ній напишеш: «Сповняти хочу Божу волю».

Коли душою цього схочеш, Тобі відкриється дорога. Ти душу радістю наповниш, Хоча і буде там тривога.

Початок нового життя... Серце тривожніше забилося... Але ти знай, що над тобою Крильми розкрилась Божу милість.

Лариса Кондращук

ТВ-програма на СІЧЕНЬ (05.01 - 11.01)

HOPE.UA

В КОНТЕКСТІ

В КОНТЕКСТІ

Залишайтеся в контексті

Щопонеділка о 19:00

На телеканалі Надія

НЕДІЛЯ 5 СІЧНЯ

07:00 Біблія продовжує говорити
07:30 2Я – одне життя
08:30 Дорогами християнства
09:10 Сложных текстов нет
09:30 Так написано
10:00 Малюваки City Life
10:40 Статус МАМА
11:10 2Я – одне життя
12:00 Богослужіння
13:20 ЛоМастер
13:40 Рожеві окуляри
14:00 Друге дихання з Сергієм Степанюком
15:00 В гостях у Добрячка (сурдо)
15:20 Статус МАМА (сурдо)
15:40 Мозаїка батьківства
16:00 Помоліться за мене
17:00 Малюваки City Life
17:30 Так чи Інакше
18:30 ...є Любов
19:00 Мозаїка батьківства
19:20 Інша сторона
20:00 Статус МАМА
20:30 Рожеві окуляри
21:00 Вісті Надії: тиждень
21:40 Філософський камінь
22:00 Дивовижні відкриття
23:00 Реформація.500

ПОНЕДІЛОК 6 СІЧНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Реформація.500
09:00 Ранок Надії
10:00 Так чи Інакше
11:00 Ранок Надії
12:00 ...є Любов
12:30 Біблія продовжує говорити
13:00 Вісті Надії: тиждень
13:40 Філософський камінь
14:00 Малюваки City Life
14:30 Статус МАМА
14:50 The Efir
15:20 Інша сторона (сурдо)
16:00 Дивовижні відкриття
17:00 Так промовляє Біблія
17:40 Сложных текстов нет

18:15 Філософський камінь
18:30 Статус МАМА
19:00 В контексті
20:00 Інша сторона
20:50 КоМарко
21:00 Сложных текстов нет
21:20 Дорогами християнства
22:00 Розкопуючи минуле з Олександром Болотніковим
22:40 Філософський камінь
23:00 Так чи Інакше

ВІВТОРОК 7 СІЧНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Так написано
08:30 The Efir
09:00 Ранок Надії
10:00 Дорогами християнства
10:30 Рожеві окуляри
11:00 Ранок Надії
12:00 В контексті
13:00 Розкопуючи минуле з Олександром Болотніковим
13:30 Є проблема
14:00 В гостях у Добрячка
14:20 Консультації з Оленою Яковенко
15:00 2Я – одне життя (сурдо)
16:00 Вісті Надії: тиждень
16:40 Так чи Інакше
17:40 В контексті
18:40 Статус МАМА
19:00 Так написано
19:30 Помоліться за мене
20:30 The Efir
21:00 2Я – одне життя
22:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
23:00 Помоліться за мене

СЕРЕДА 8 СІЧНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Так чи Інакше
09:00 Ранок Надії
10:00 Помоліться за мене
11:00 Ранок Надії
12:00 Так написано
12:30 Друге дихання із Сергієм Степанюком
13:30 В гостях у Добрячка

14:00 ЧП+
14:10 2Я – одне життя
15:00 Рожеві окуляри (сурдо)
15:20 Розкопуючи минуле з Олександром Болотніковим (сурдо)
16:00 Помоліться за мене
17:00 Статус МАМА
17:30 В контексті
18:30 Малюваки City Life
19:00 Консультації з Оленою Яковенко
19:40 Мозаїка батьківства
20:00 Рожеві окуляри
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 КоМарко
21:00 The Efir
21:30 Дорогами християнства
22:10 Статус МАМА
22:30 Консультації з Оленою Яковенко
23:00 Богослужіння

ЧЕТВЕР 9 СІЧНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 2Я – одне життя
09:00 Ранок Надії
10:00 Малюваки City Life
10:30 Є проблема
11:00 Ранок Надії
12:00 Дорогами християнства
12:30 Біблія продовжує говорити
13:00 Статус МАМА
13:30 Малюваки City Life
14:00 В контексті
15:00 Є проблема (сурдо)
15:30 Сложных текстов нет (сурдо)
15:50 The Efir
16:20 Філософський камінь
16:40 Інша сторона
17:20 Розкопуючи минуле з Олександром Болотніковим
18:10 Вісті Надії: тиждень
19:00 Мозаїка батьківства
19:30 Помоліться за мене
20:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
21:00 Є проблема
21:30 Консультації з Оленою Яковенко
22:10 Так чи Інакше
23:10 Помоліться за мене

П'ЯТНИЦЯ 10 СІЧНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
09:00 Ранок Надії
10:00 Помоліться за мене
10:30 Статус МАМА
11:00 Ранок Надії
12:00 Консультації з Оленою Яковенко
12:40 Вісті Надії: тиждень
13:20 Малюваки City Life
13:50 The Efir
14:30 2Я – одне життя
15:20 Богослужіння (сурдо)
16:10 Помоліться за мене
16:40 Сложных текстов нет
17:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
18:00 В контексті
19:00 The Efir
19:30 Счастливей субботы
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 КоМарко
21:00 Сложных текстов нет
21:40 2Я – одне життя
22:50 5 хвилин для змін
23:00 Счастливей субботы

СУБОТА 11 СІЧНЯ

07:40 Сложных текстов нет
08:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
09:00 Счастливей субботы
10:00 В контексті
11:00 Розкопуючи минуле
11:30 Богослужіння
13:00 Счастливей субботы
14:00 В контексті
15:00 Богослужіння
16:15 Сложных текстов нет
16:30 Інша сторона
17:20 Помоліться за мене
18:00 Так промовляє Біблія
18:40 Біблія продовжує говорити
19:20 Дорогами християнства
20:00 Так написано
20:30 Філософський камінь
20:50 КоМарко
21:00 Є проблема
21:30 Інша сторона
22:20 Дивовижні відкриття
23:20 Вісті Надії: тиждень
23:30 Біблія продовжує говорити

НАДІЯ
ТЕЛЕКАНАЛ

НА СУПУТНИКУ
ASTRA 4A

У КАБ. МЕРЕЖАХ
ВАШОГО МІСТА

SMART TV
LG, PHILIPS, SAMSUNG

НА МОБ. ДОДАТКАХ
IOS, ANDROID

0 800 30 20 20
Безплатно по Україні

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Запитання, побажання та пропозиції

contact@hope.ua
а/с 36, Київ -71,
04071 Україна

contact-hope

Вивчайте Біблію
разом із нами online на сайті
BIBLE.UA

«Ті, хто очікує»

Документальний фільм
про адвентистів з інформаційним
буклетом*

Їхня кількість по всьому світу
в понад 200 країнах становить
близько 25 млн людей та продовжує
з кожним роком стрімко зростати.
Вони вважають, що Біблія – це Сло-
во живого Бога, займаються актив-
ною благодійною діяльністю, при-
діляють багато уваги фізичному та
духовному здоров'ю. Чому ж вони
називають себе «Ті, хто очікує»?

30 грн

*Кількість примірників обмежена

1 DVD// Мова: укр/рос.

Замовити диски ви можете
за телефонами гарячої лінії
або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36,
Київ – 71, 04071, Україна

*Можливі зміни. Актуальна програма на сайті hope.ua. Телеканал залишає за собою право внесення змін до телепрограми.

Про любов

Любов **ЛЮБИТЬ** не лише тоді, коли є бажання, а й коли любити майже неможливо. У цьому неповторність істинної любові. Саме для цього вона нам дана...

Любов **ПРИЙМАЄ** не лише тоді, коли вдається втілити в життя все задумане. Вона розкриває свої обійми навіть тоді, коли людина не відповідає її очікуванням, і цим цілковито змінює її.

Любов **ВІРИТЬ** не лише тоді, коли для цього є підстави, а й коли всі причини розвіяні вітром, коли надія на те, що все налагодиться, відсутня. У такий спосіб вона перемагає всілякі обставини й народжує новий початок. Ніщо в цьому світі не замінить любові.

Любов **ПІДСТАВЛЯЄ ПЛЕЧЕ** не лише тоді, коли це взаємно, а навіть тоді, коли їй роблять боляче. Так любов покриває всіляке зло, перемагаючи його своєю ніжною силою. Саме так чинив Ісус...

Любов **РОЗУМІЄ** не лише тоді, коли розуміє більшість. Вона поруч, навіть коли довкола одні запитання й непорозуміння. Саме за таких обставин любов потрібна найбільше. Своїм терпінням вона перемагає сумніви й розвіює страхи. Любов – це сила, виражена в терпінні.

Любов **ПРОЩАЄ** не тоді, коли це вигідно. У моменти найлютіших конфліктів та образ вона перша робить крок до примирення й цим знищує будь-яку ворожнечу між людьми. В епіцентрі полум'я любов стає джерелом води...

У нашому світі існують лише віра, надія й любов, але завжди й в усьому любов з них НАЙБІЛЬША... Бо вона ВІЧНА! Оскільки БОГ Є ЛЮБОВ!

ПРОРОЦТВО ПРО СИНІВ ЯКОВА

1 Пророцтво про Рувима, перворідного Ізраїля

Перебуваючи на смертному одрі, Яків так описує характер свого первістка: **«Рувиме, – ти мій перворідний, моя міць і початок ти сили моєї, верх величності й верх ти могутності! Ти пінився був, як вода, – та не втримаєшся, бо ти увійшов був на ложе свого отця, і безчестив його, на постелю мою ти піднявся!»** (Бут. 49:3, 4).

Коли в родині народжується первісток, новоспечені батьки відчують ні з чим незрівнянну радість. З його появою любов подружжя стає ще міцнішою, ще ніжнішою. Та в сім'ї Якова все було інакше. Проблеми почалися після першого дня весілля, коли він дізнався, що його жорстоко ошукав тесть Лаван. І внаслідок цього Яків отримав за дружин відразу двох сестер, які постійно змагалися одна з одною. Це суперництво виявлялося навіть у народженні дітей.

Імена перших дітей Якова складені зі слів, у яких відображаються обставини, пов'язані з їхнім народженням. Так, ім'я Рувим, яке в оригіналі звучить «Реубен», складається з двох слів: *Реу* – «дивіться» і *бен* – «син». Напружені стосунки між батьками негативно позначилися на характері Рувима. Невпевненість у собі та непостійність стали його головними рисами. Рувим «пінився був, як вода». Його вчинки нерідко були легковажними й нерозсудливими. Він частіше керувався емоціями, ніж розумом. Тому Яків, пророчим поглядом дивлячись у майбутнє нащадків Рувима, сказав: «Не втримаєшся».

Як первісток, Рувим мав отримати, по-перше, подвійну частку спадщини; по-друге, право бути священником у сім'ї; по-третє, право бути прабатьком Месії. Утім, як і його дядько Ісав, він не оцінив цих переваг. Непостійність характеру позбавила Рувима права на духовні та матеріальні привілеї. Бог не може довірити керівництво Своїм народом людям з таким характером. Тому подвійну спадщину отримало коліно Йосипа (1 Хронік 5:1), священство дісталось Левію (П. Зак. 33:8-11), а Юда став прабатьком Месії (Бут. 49:10; Мих. 5:2).

Втративши привілей первородства, Рувим втратив і провідне становище в Ізраїлі. Його коліно ніколи не мало головного впливу в народі. Серед нащадків Рувима не було видатних особистостей, царів, пророків, суддів. Коліно Рувима не перейшло через Йордан, і віддаленість від інших колін теж вплинула на життя його нащадків. Вони одними з перших потрапили в полон до асирійців, а сирійський цар Азаїл тимчасово заволодів їхніми землями.

Як Бог ставиться до непостійності характеру? Люди з такою вдачею мінливі, часто легковажні й слабковільні, вони хапаються за будь-яку справу, але їхній запал швидко згасає. Чи отримують вони право увійти до Небесного міста?

За давніх часів батьки, даючи своїй дитині ім'я, вбачали в ньому дещо більше, ніж красиве звучання. Вони вкладали в ім'я певний зміст, чекаючи, що колись він втілиться в життя їхньої дитини. Ім'я людини частково відображало риси її характеру та звички. Вважали, що якщо дитина отримала ім'я, яке відображало негативні риси характеру (як, наприклад, ім'я Яків – «той, що тримається за п'яту»), то змінити щось вона вже не в змозі. Утім, Господь діє інакше. Якщо людина в боротьбі із самою собою з Божою допомогою долає зло, нагороджене в її серці, Бог дає їй нове ім'я. Тому Яків став Ізраїлем – «тим, що бореться з Богом», «переможцем».

У Святому Письмі Господь часто називає людей іменами, які відповідають їхньому характеру. Він обрав дванадцять синів патріарха Якова як родоначальників дванадцяти ізраїльських колін. У книзі Об'явлення сказано, що в Небесному Єрусалимі буде дванадцять воріт, які носять імена синів Якова. У цих іменах відображені певні типи характеру, котрим володітимуть спасенні.

Багато хто запитує: «Чи можу я зі своїм характером досягти Небес?» **«Від днів Івана Хрестителя і дотепер Царство Небесне здобувається силою, і ті, що застосовують силу, здобувають його»** (Матв. 11:12). Зверніть увагу, що не всі коліна Ізраїлю, згадані в пророцтвах Якова та Мойсея, у підсумку опинялися серед ста сорока чотирьох тисяч викуплених. Отже, характер має велике значення: від нього залежить наша вічна доля.

Що таке характер? Тлумачний словник так пояснює значення цього слова: «Характер – це сукупність стійких психічних властивостей людини, її особистих рис, що виявляються в поведінці та діяльності». Характер людини, яка вірою прийняла Ісуса Христа, змінюється. Тому Господь обіцяє: **«Переможцеві дам їсти потаємної манти, і дам йому білий камінь, і на камені напишане нове ім'я...»** (Об'явл. 2:17).

Украй важливо визначити, яким саме типом характеру ми володіємо, і побачити свої сильні та слабкі сторони. Для того щоб зробити це, звернімося до біблійних пророцтв Якова та Мойсея й поміркуймо про духовне значення імен синів Ізраїля.

Історія дванадцяти колін Ізраїлю – це історія не лише славних діл, але й падінь. Уроки, викладені в ній Богом, свідчать про задум Господа для людини. Божий намір щодо нащадків Рувима – змінити їхній характер, щоб вони були стійкими й вирізнялися постійністю. Протягом вічності на одних із дванадцяти перлинних воріт Небесного Єрусалима сяятиме ім'я Рувима. Тому Мойсей у своєму пророцтві про дванадцять колін Ізраїлю, бачачи мінливість характеру Рувима та його нащадків, звертається до Господа зі словами: **«Рувим хай живе, і нехай не помре, і число люду його нехай буде велике»** (П. Зак. 33:6). У цих словах лунає тривога: Мойсей розуміє, як важко людині з нестійким характером досягти вічності. Проте дивовижна благодать Божа може змінити його характер, щоб він міг жити й не померти. І в цьому таємниця Божого Плану спасіння, у цьому проявляється викупна сила крові Ісуса Христа, котра очищає грішника.

2 Пророцтво про Симеона

Шимон (так звучить це ім'я єврейською мовою) означає «почутий Богом». Благословення, яких позбувся Рувим, за давнім звичаєм мали дістатися Симеонові. Однак він не отримав жодного з них. Чому? Причиною цього стала його запальність і гнівливий характер. Те, як він повівся із жителями Сихема, позбавило його належних йому привілеїв. Яків сказав про Симеона так: **«Симеон і Левій – то брати, їхня зброя – знаряддя насильства. Хай до їхньої змови не входить душа моя, і нехай не прилучиться слава моя до їх зборів, бо вони в своїм гніві людину забили, а в своїй самоволі вола копит позбавили... Проклятий гнів їхній, бо сильний, та їхня лютість, тяжка-бо вона! Поділю їх я в Якові, і їх розпорошу в Ізраїлі!»** (Бут. 49:5-7). І хоча цей злочин було скоєно разом з Левієм, винуватцем його був Симеон.

Почуття братів можна зрозуміти, тому що на Сході досі заведено мстити за ганьбу, завдану сім'ї (дочку Якова Діну було зґвалтовано). Та навіть цілком виправдана причина гніву не виправдовує злочину. **«Бо людський гнів не здійснює Божої справедливості»** (Якова 1:20). Господь схвалює тих, хто виявляє терпіння в умовах несправедливості (див. 1 Петра 2:19, 20). **«Не мстіть за себе, любі, але дайте місце гніву Богому, як написано: В Моїй владі є помста, і Я віддам, – каже Господь»** (Римл. 12:19). У деяких обставинах гнів може бути виправданий, якщо спрямований на гріх, а не на грішника. Та у випадку із Симеоном і Левієм було не так. Брати скерували свій гнів на людей, які розкаялися у своїх учинках.

Скільки горя приніс нащадкам Симеона переданий у спадок характер! Багато з них стали жертвами власних пожадливістей у Мадіамській пустелі (див. Чис. 25). Яків у своєму пророцтві говорить: «Поділю їх я в Якові, і їх розпорошу в Ізраїлі!» Обидва коліна були «поділені» й «розпорошені». Проте левити були розпорошені по країні, щоб навчати народ Божих законів і священнодіяти, а нащадки Симеона – через розбещеність характеру (див. 1 Хронік 4:38-43).

Чи можна приборкати гнів? Ми не завжди можемо впоратися зі своїми емоціями. У Святому Письмі записана мудра порада: **«Гніваючись, – не грішіть; сонце хай не заходить у вашому гніві»** (Ефес. 4:26). Людина з характером Симеона, войовнича й безстрашна, повинна спрямовувати всі свої сили на боротьбу з гріхом і захист слабких.

Багато хто може засумніватися в справедливості Божій, бачачи ім'я Симеона на воротах Небесного Єрусалима, а його нащадків – серед ста сорока чотирьох тисяч викуплених. Однак сам факт скоєного гріха не виключає людини з числа спасених. Тільки нерозкаяний гріх позбавляє її Небес. Як розбійник, котрий покаявся у своїх гріхах на хресті, багато з тих, хто має характер Симеона, розкаються у своїх гріхах і будуть «немов головешка, з пожежу врятована», щоб провести всю вічність з Богом.

Віктор Вятоха

Продовження в наступному номері

ВИБІР ЗА НАМИ

Ми ухвалюємо рішення щодня. Ми стикаємося з вибором щогодини (а то й частіше). Ми змушені віддавати перевагу одному перед іншим. Ми не можемо мати відразу все.

Обираймо ж завжди правильно:

- > Рішучість замість вагань.
- > Прагнення до досконалості замість зневіри й гіркоти.
- > Запал і завзяття замість байдужості.
- > Уміння усувати причини замість пошуку винних.
- > Підніматися після падіння замість спокуси здатися.
- > Готовність мудро ризикувати замість надмірної обережності.
- > Перевагу над злом замість неперевершеності в ньому.

> Самобутність і нестандартні рішення замість сірості й безликості.

> Боротьбу з темрявою замість байдужого до неї ставлення.

> Самовдосконалення замість саморуйнування.

> Досягнення з Богом своєї мети замість безсилового нарікання.

> Цілковиту самовідданість замість млявих спроб.

> Миролюбність замість ворожечі та чвар.

> Віру в те, що вибір визначає наше життя, а не в те, що життя зумовлює вибір.

> Налаштування на перемогу замість відчаю.

> Зростання в душі замість застою та подальшої духовної смерті.

> Дедалі більшу вимогливість до себе замість безплідних виправдань.

> Життя для інших замість егоїстичного життя лише для себе.

> Прагнення завжди йти вперед замість безвольного плиття за течією.

> Дотримання плану замість безцільного бродіння.

> Відповідальність замість безвідповідальності.

> Продумані дії замість бездумної метушні.

> Зосередженість на пошуку рішення, а не на самій проблемі.

> Прагнення до Господа сильніше, ніж до всього іншого.

> Готовність відразу відгукнутися на Божий заклик замість спроб виправдати зволікання.

Д. М.

ВДЯЧНІСТЬ

«Хваліте Господа з небес, хваліте Його в висоті! Хваліте Його, всі Його Ангели, хваліте Його, усі війська Його: хваліте Його, сонце й місяць, хваліте Його, усі зорі ясні! Хваліте Його, небеса із небес, та води, що над небесами! Нехай Господа хвалять вони» (Псал. 148:1-5).

Наші молитовні зусилля не повинні зводитися тільки до того, щоб просити й отримувати. Невже ми завжди маємо думати лише про свої потреби й не розмірковувати про благодіяння, які ми отримуємо?

Завжди є за що дякувати, незалежно від обставин. Секрет вдячного настрою криється в стані постійного пошуку приводів, за що дякувати.

У мене є родичка, яка страждає на вкрай тяжку форму артриту. Вона занедужала понад сорок років тому, ще коли була маленькою дівчинкою. Сьогодні вона ледь пересувається. Її руки настільки понівечені хворобою, що їй важко тримати ніж

або виделку, проте приємна усмішка на її обличчі та хороший гумор нібито говорять Господу й людям, що вона вдячна за саме життя. Над усе ми повинні дякувати за Ісуса Христа. Щодня ми маємо співати хвалу Богові!

Читаючи псалми в Біблії, ви знайдете, що вони сповнені прославлення Бога за Його могутні діла, велич і творчу силу.

Rizdvo

У метушні життєвій на хвилинку
Задумайтесь, що є для вас Різдво.
Для світу це – прикрашена ялинка,
Це – вишукана їжа і питво.

Та людям про це більше треба знати,
Підняти очі від землі до неба.
У Слові Божім можемо прочитати,
Як пам'ятати цю подію треба.

Христос родився нам, Месія даний,
Порадник дивний, Син живого Бога,
Він – миру Князь, Еммануїлом званий,
Бог сильний, Він є правда і дорога.

І все це втілилось у немовляті,
Яке Марія бережно поклала в ясла.
Прийняв Він ангелів хвалу і подарунки знати,
І запалив зорю на небі, щоб не згасла.

У серці вірних досі та зоря палає,
Горить щодня, чи взимку це, чи влітку.
Спасіння Боже людям сповіщає,
І живить душу, наче сонце квітку.

Велика таємниця благочестя...
Її нездатен людський розум осягнути.
Лише у славний День Його пришестя
Господь дозволить нам завісу відгорнути.

Для чого Бог зійшов на землю грішну?
Для чого Він залишив трон Небес?
Для чого умалив Себе Всевишній?
Для чого народився Він, помер, воскрес?

Усе для тебе, друже мій, для тебе,
Хоч часто Його жертву відкидаєш ти.
А Він готовий прихилити тобі Небо
І допомагає хрест земний нести.

Різдво Христове... Все кругом іскриться,
Вечірки, подарунки... Сняться мрії...
Та прикро, якщо сирота й вдовиця
В цій розкоші лишаться без надії.

Христос не потребує срібла й злата,
А лише серця величі твого.
Усе, що зробиш ти для свого брата,
Ти вчиниш це для Господа свого.

То що для мене є Різдво? Картинка,
Де ослик біля Діви з немовлям стоїть,
Вертеп, колядки, сміх, ялинка?
То ж – найцінніший дар Отця у яслах спить!

Зійшла на Землю благодать Господня,
Любов всміхається до нас з Небес!
Різдва картину бачу вже сьогодні:
Ісус веде мене в Свій край чудес...

Для Бога вартісним є те, що в серці маю.
Найголовніше я сказати мушу:
Нехай зоря Різдва не на ялинці сяє,
Нехай вона осяє вашу душу!

Галина Остапчук

ЯК МЕНІ ЖИТИ, ЯКЩО МОЯ СІМ'Я РОЗПАЛАСЯ?

Євген Зайцев

Багато людей, які переживають розлучення або сім'ї яких на межі розпаду, ставлять собі запитання: «Як мені далі жити, якщо мене зрадила близька людина?»

Сьогодні інститут сім'ї переживає серйозну кризу. Кількість розлучень стрімко зростає, і половина з них припадає на перший рік спільного життя. Аборти, пияцтво, наркоманія, відмова від дітей або літніх батьків та інші суспільні негаразди стали справжнісіньким родинним лихом.

Останнім часом загострилася ще одна проблема, яка становить загрозу інституту сім'ї, заснованому Богом. Ідеться про деформацію традиційних меж сім'ї, пропаганду та узаконення одностатевих шлюбів.

Як діяти в цій непростій ситуації? Змиритися з тим, що все в цьому житті, зокрема й любов, минає? Якось я натрапив на статтю в газеті, у якій автор цілком серйозно стверджував, що любов, як і все в природі, підкоряється другому закону термодинаміки – закону нагрівання ступеня розпаду. Тобто рано чи пізно вона мине. Із цим потрібно змиритися, пише автор, і прийняти це як належне.

- **Якими б не були причини розпаду сім'ї, розлучення та його наслідки – це трагедія в житті чоловіка, дружини та їхніх дітей. Розрив стосунків не минає безболісно.**

Чи існує розв'язання цієї складної проблеми? Так, існує. Щоб його відшукати, звернімося до Святого Письма. У Біблії ми знайдемо відповіді, які повністю задовольнять нас і подарують нам надію. Згідно з біблійним ученням, сім'я – це Божья установа. І це дуже важливо. Сім'я – це не довільна форма взаємин, які склалися в процесі еволюції. Це священний інститут шлюбу, даний Богом людині. Створивши людину на Свй образ і подобу, створивши її як чоловіка і жінку, Бог затвердив сім'ю як соціальний інститут для гармонійних взаємин між чоловіком і жінкою.

Отже, біблійна сім'я – це союз двох люблячих одне одного чоловіка та жінки. Усвідомлення святості шлюбу може захистити сім'ю від кризи. На жаль, багато людей забули про своє походження. І якщо ми хочемо відновити святість інституту шлюбу, то, безумовно, повинні усвідомити цінність і святість людини як істоти, створеної за образом і подобою Божими.

Людина, згідно з біблійним ученням, – унікальна істота. Вона відрізняється від усього живого тим, що відображає в собі Бога, про Котрого сказано, що Він є любов. Призначення людини, створеної за образом Божим, – любити. І первинним осередком любові, найдоступнішою можливістю для її прояву та прийняття, є сімейні взаємини.

Щоб осмислити стосунки між чоловіком і жінкою в шлюбі, укрвай важливо знати біблійну оповідь про створення

жінки. Створення людини не випадково описане в книзі Буття як двоетапний процес. У першому розділі йдеться про створення людини в цілому й наголошено на її соціальній природі. Людина – це не одиниця, а істота в системі стосунків. Людина – це чоловік і жінка. У союзі любові, тобто в шлюбі, вони становлять цілісність людської природи. У другому розділі представлені деякі деталі створення жінки. І вони не менш важливі. Зокрема, ми читаємо: **«І сказав Господь Бог: "Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього"» (Бут. 2:18).**

Цікаво, що слова «не добре, щоб бути чоловіку самотнім» сказані після того, як був створений Адам. Чоловік, створений Богом, відчував певну незадоволеність, незавершеність. Він дивився на красу й гармонію довколишнього світу, але йому здавалося, ніби чогось бракує, він відчував себе самотнім. І у відповідь на це Господь говорить: «Не добре, щоб бути чоловіку самотнім». Відповідно до біблійного вчення, самотність – неприродний стан для людини.

Утім, повернімося до вже прочитаних слів: «І сказав Господь Бог: "Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього"». Єврейське слово *кенегдо*, перекладене тут словосполученням «подібну до нього», має значення «доповнює», «додає», «заповнює певну нестачу». Так ось Адам, до того як була створена жінка, відчував цю «нестачу». Тільки після того, як перший чоловік на Землі побачив свою «помічницю», він відчув повноту життя.

Ще одне значення слова *кенегдо* – «стоїть поруч». Природа людини соціальна. Це означає, що людині потрібна людина – той, хто завжди буде поруч. Сімейний союз – не що інше, як утілення Божого задуму щодо людини. Саме в союзі любові людина й мала відчувати повноту буття, щастя і радості взаємин, які в цьому ж розділі книги Буття описані так: **«Поклине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, – і стануть вони одним тілом» (Бут. 2:24).**

Чому ми говоримо, що в цьому біблійному тексті йдеться саме про шлюб, інститут сім'ї? Тому що новозавітні автори тлумачать ці слова саме так – у контексті шлюбу. Сам Христос посилається на цей текст, відповідаючи на запитання, котре безпосередньо стосується сімейних взаємин (див. Матв. 19:5).

Отже, перше, про що нам слід пам'ятати, щоб уберегти наші сім'ї від трагедії, – це про святість інституту сім'ї та шлюбних взаємин. Адже Сам Бог встановив таку форму стосунків між чоловіком і жінкою. Він освятив саме такий шлюбний союз, відокремивши його від інших форм взаємин. Альтернативи шлюбу немає. Нічим не можна замінити Богом даний інститут сім'ї.

Сьогодні нам пропонують найрізноманітніші варіанти взаємин між чоловіком і жінкою, зокрема й одностатеві стосунки. Та все це не що інше, як підробка диявола. Немає альтернативи традиційній сім'ї як союзу двох люблячих одне одного чоловіка та жінки.

Існує тісний взаємозв'язок двох соціальних інститутів, створених Самим Богом, – сім'ї та Церкви. У Новому Завіті про Церкву ми читаємо як про соціальний і духовний інститут, основою якого є наш Спаситель Ісус Христос. Він також представлений тут як Голова Церкви та Спаситель тіла, оскільки Церква порівнюється й з тілом людини. Вельми знаменно те, що коли апостол Павло наводить усі ці образи та порівняння, то, кажучи про Церкву, він посилається на першу Божу постанову щодо сім'ї та взаємин між чоловіком і дружиною в шлюбі. Він говорить: **«Дякуючи завжди і за все Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа, підкоряючись одне одному в Христовім страху. Дружини, коритесь своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік є головою дружини, як Христос – Голова Церкви, Він же – Спаситель тіла. Як Церква кориться Христові, так і дружини – чоловікам у всьому. Чоловіки, любіть своїх дружин, як Христос полюбив Церкву й віддав Себе за неї, щоб її освятити, очистивши купіллюю води в слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має ні плями, ні вади, і нічого такого подібного, але щоб вона була свята й непорочна. Так і чоловіки повинні любити своїх дружин, як власні тіла. Хто любить свою дружину, той і себе любить» (Ефес. 5:20-28).**

Як чітко в цьому уривку обумовлені стосунки в родині! Як чоловік має ставитися до своєї дружини? Він повинен любити її так, як Христос любить Свою Церкву. Читаємо далі: **«Тому чоловік залишить батька й матір та пристане до своєї дружини, і будуть обое одним тілом. Це велика таємниця; адже я говорю про Христа й Церкву. Тож кожний з вас нехай любить свою дружину, як себе самого, а дружина хай боїться свого чоловіка» (Ефес. 5:31-33).**

Ось він – тісний зв'язок між інститутами сім'ї та інституту Церкви. І за першим, і за другим стоїть Сам Бог. Він – їхній Засновник і Творець. Сприймаючи сім'ю саме так, ми починаємо розуміти, як серйозно до неї ставилися автори Святого Письма. І це може змінити наш погляд на сімейні стосунки. Він уже не буде поверховим і легковажним, ми не станемо після першої ж гучної сварки бігти до РАЦСу, щоб подати на розлучення.

Основоположний принцип шлюбних взаємин – любов. Це не те швидкоплинне відчуття, яке накрило людину, захопило, відірвало від землі й піднесло далеко за хмари, але потім кудись поділося – і вона знову опинилася на землі, розбита й розчарована. Ні, ми говоримо про любов, явлену в ставленні Бога до людини. Це любов жертвна, готова прощати, не пам'ятати зла, любов, яка ніколи не минає. Згадайте уривок із 13-го розділу Першого послання апостола Павла до коринтян, де описана ця Божья любов. Якщо саме така любов покладена в основу наших шлюбних взаємин, тоді ми готові прощати – прощати навіть зраду та зрадництво.

Яка природна реакція людини, котра дізналася про зраду? «Я його ніколи не пробачу. Якщо він так, то і я з ним так само. Він мене зрадив, і я йому помщуся». Однак це не вихід, а глухий кут. Керуючись образою та бажанням помсти, ми не розв'язуємо проблему, а лише ускладнюємо її. Водночас завжди є вихід навіть із найскладніших і найзаплутаніших обставин, якщо тільки людина готова чути голос Божий, який лунає зі сторінок Святого Письма.

Хочу поділитися історією однієї жінки, яка пережила справжню трагедію в житті. Від неї пішов коханий чоловік, батько її чотирьох дітей. Він залишив її з дітьми фактично без даху над головою. Вони жили у квартирі, яка належала його батькам. І коли взаємини в родині зруйнувалися, жінка, звісно ж, не могла претендувати на неї, хоча, звернувшись до суду, звичайно, отримала б певну частину житлоплощі. Утім, вона не хотіла розлучення. Жінка була богобоязливою й розуміла, що розлучення – це не по-Божому, і до останнього боролася за своє щастя, намагаючись зберегти сім'ю, але їй це не вдавалося. На її очах чоловік зраджував їй, приводив додому свою коханку, погрожував, виганяв дружину з квартири разом із маленькими дітьми.

Складнішу ситуацію годі й уявити. Жінка думала, що це вже кінець. У неї навіть закрадалися думки про самогубство. Проте вона розуміла, що станеться з дітьми після її смерті, і тому прогнала цю ідею подалі. Тільки молилася. І одного разу в молитві вона відчула полегшення. «Хай як би не склалося моє подальше життя, у мене є віра й у мене є діти. Цього в мене ніхто не відбере. Заради цього я й житиму». І її серце наповнилося миром.

Через якийсь час, коли їй уже стало значно легше, зателефонував її колишній чоловік і запитав у неї: «Скажи мені, я тобі ще потрібен?» Вона не могла повірити цьому. Тоді вона нічого не відповіла. Проте ці слова засіли в її свідомості, вона почала думати про своє життя, це раз прокручувала у своїй пам'яті все, що з нею сталося.

Ось невеликий уривок з її листа, який вона вирішила опублікувати в пресі, щоб допомогти іншим сім'ям, які опинилися в такій ситуації. Це дуже переконливий і наочний приклад того, як потрібно розв'язувати проблеми, коли людина зіткнулася зі зрадою, коли її сім'я на межі розпаду. Вона пише:

«Я думала про своє життя, підбивала підсумки останніх подій.

І ось переді мною чоловік, якому я довірила своє життя, пережила з ним багато труднощів, народила чотирьох дітей, а потім він зрадив і залишив нас напризволяще. Чи потрібен він мені зараз такий після всього цього? Скільки разів я ставила собі це запитання. Так, потрібен. Рідній людині обов'язково потрібно дати шанс. У цьому й полягає справжнє, найвище, жертвна християнська любов.

Звичайно, прийняти й довіряти знову після зради складно. Це своєрідний хрест. Жити із цим, знову будувати взаємини, миритися, терпіти, прощати – через усе це я пройшла, з Божою допомогою, звичайно. Та й скільки мені це доведеться пережити, не знаю. Дивно, я думала, що вже розлюбила чоловіка, а виявилось, що люблю його ще сильніше. Не впадайте в розпач – і ви зможете пережити те, що випало на вашу долю. Моліться й ще раз моліться. Господь обов'язково влаштує ваше життя, усе владнається. Здається, зараз це неможливо, але завтра настане новий день, а отже, буде й інше життя для тих, хто більше не вірить у сімейне щастя.

Хочу додати єдине: там, поза межами шлюбу, нічого кращого ви не знайдете. А ось свої взаємини, своє життя на краще змінити можете. Сьогодні наша сім'я знову разом, діти щасливі, та і я, напевно, теж, ось тільки плачу іноді ночами, але це вже сльози радості».

- **Нехай Господь благословить вас, дорогі друзі! Якщо ви опинилися в схожій ситуації й не знаєте, що робити і як жити далі, пам'ятайте про те, що сім'я – це святиня Господня. Спробуйте з Божою допомогою відновити взаємини. Упевнений, вам це вдасться.**

КОРИСНІ ВЛАСТИВОСТІ ГРАНАТА

Гранат – один з головних зимових фруктів. Це справжнє джерело вітамінів і корисних речовин, які допомагають запобігти раку, підтримують імунітет і поліпшують фертильність.

ГРАНАТ МІСТИТЬ РЕКОРДНУ КІЛЬКІСТЬ АНТИОКСИДАНТІВ

Цей фрукт – прекрасне джерело антиоксидантів. Якщо ви додасте зерна та сік граната до свого раціону, то істотно зменшите ризик виникнення хронічних захворювань. Антиоксиданти запобігають дії вільних радикалів, захищають клітини від ушкоджень і зменшують запалення.

ГРАНАТ БАГАТИЙ НА ВІТАМІН С

Сік одного граната покриває понад 40 % щоденної потреби організму у вітаміні С. Вітамін С руйнується під час пастеризації, тому обирайте домашній або щойно вичавлений гранатовий

сік, щоб отримати максимум поживних речовин.

ГРАНАТ КОРИСНИЙ ДЛЯ ПРОФІЛАКТИКИ РАКУ

Нещодавні дослідження показали, що вживання граната може зупинити розвиток важких захворювань, зокрема раку молочної залози та простати. Ці види раку виникають на тлі домінування жіночих статевих гормонів (естрогенів), а гранат містить еллагову кислоту, яка пригнічує ароматазу – фермент, що перетворює чоловічі статеві гормони (андрогени) на жіночі (естрогени).

ГРАНАТ ЗАХИЩАЄ ВІД ХВОРОБИ АЛЬЦГЕЙМЕРА

Вважають, що завдяки високій концентрації антиоксидантів гранат запобігає виникненню хвороби Альцгеймера. Згідно з нещодавнім дослідженням, щоденне вживання лише 225 мл гранатового соку також покращує концентрацію уваги та пам'ять.

ГРАНАТ ПОКРАЩУЄ ТРАВЛЕННЯ

Гранатовий сік допомагає зменшити запалення в кишківнику й поліпшити травлення. Це корисно для людей з хворобою Крона, виразковим колітом

та іншими запальними захворюваннями кишківника.

ГРАНАТ ДОПОМАГАЄ ПРИ АРТРИТІ

Флавоноїди допомагають блокувати запалення, яке призводить до розвитку остеоартриту та руйнування хрящів. Тому гранат рекомендують вживати в разі остеопорозу, ревматоїдного артриту й запалення суглобів.

ГРАНАТ КОРИСНИЙ ПРИ ХВОРОБАХ СЕРЦЯ

Гранатовий сік захищає серце й артерії. Він покращує кровообіг, посилює еластичність судин і перешкоджає нагромадженню в них холестерину.

ГРАНАТ ЗАХИЩАЄ ВІД ВІРУСІВ

Завдяки високому вмісту вітамінів С і Е гранатовий сік допомагає боротися з інфекціями. Також доведено, що гранати мають антибактеріальні та противірусні властивості. Крім цього, гранатовий сік багатий на фолієву кислоту, калій і вітамін К.

ГРАНАТ ПІДВИЩУЄ ВИТРИВАЛІСТЬ

Речовини, які містяться в зернах і соку граната, полегшують біль у м'язах і допомагають швидше відновити сили. Завдяки вітаміну В₆ цей фрукт сприяє швидшому загоєнню мікророзривів, які з'являються в м'язах під час тренувань.

Ялинкові шишки

Це найпростіший зимовий десерт без випічки, який припадає до душі і дорослим, і дітям. Приготування десерту з кукурудзяних пластівців і горіхів забере у вас лише 15 хвилин!

ІНГРЕДІЄНТИ (НА 4 ПОРЦІЇ):

- 160 г кукурудзяних пластівців;
- 100 г подрібнених волоських горіхів;
- 1 банка (370 г) вареного згущеного молока;
- 2 ст. л. цукрової пудри.

ПРИГОТУВАННЯ

1. Перемішуємо кукурудзяні пластівці, подрібнені горіхи та варене згущене молоко.
2. Конусоподібні скляночки ємністю 70-80 мл змочуємо середині водою й чайною ложкою поміщаємо в кожну з них отриману суміш, злегка її утрамбовуючи. Також «шишки» можна сформувати руками, злегка змоченими у воді.
3. Ставимо десерт у холодильник на 3 години.
4. Через 3 години акуратно виймаємо готові «шишки» зі скляночок, перевернувши їх униз і допомагаючи ножем.
5. Десерт викладаємо на тарілку й посипаємо цукровою пудрою.

Зимовий смаколик «Ялинкові шишки» готовий! Смачного!

Небесний рецепт здоров'я та краси

Евеліна К.

ВЕДУЧИ СТАТИСТИКУ ЗЛА

У серці кожного з нас ведеться особлива «облікова книга». В одну колонку цієї книги ми записуємо хороші події, що відбулися в нашому житті, а в іншу – заподіяне нам зло. Частина книги, що містить більше записів, істотно впливає на нас і наше життя.

Одна жінка вела маленький зошит, у якому кожному з її знайомих була відведена окрема сторінка, на якій вона занотовувала все, що було сказано чи зроблено проти неї. Коли ж кількість записів сягала певної межі, жінка перекреслювала сторінку темною діагональною лінією, у такий спосіб вилучаючи людину з переліку своїх друзів!

Однак прощення робить зі списком усіх наших образ дещо дивовижне. Воно стирає всі записи про чиїсь недобрі слова та вчинки, які назбиралися в «обліковій книзі». У 1 Кор. 13:5 ми читаємо, що любов **«не приписує зла»**. Мовою оригіналу цей вислів звучить так: «Не веде облік злу» (від грец. *логідзомай* – рахувати).

Як легко вести статистику зла, спрямованого проти нас! Ми «за-штовхуємо» погані вчинки глибоко в серце, старанно складаємо їх шар за шаром замість того, щоб пробачити й позбутися їх. Лікарі застерігають: таке ставлення до життя може призвести до хвороб. Образи роз'їдають нас із середини, спричиняючи емоційні, а іноді й фізичні розлади.

Можливо, відстоюючи власне право обурюватися, звинувачувати й злитися

у відповідь на завдану нам образу, ми відчуваємо задоволення й гордість. Нам здається, що це підносить нас в очах людей, але насправді ми в про-граші. Лише коли ми беремо «ластик» прощення й витираємо все погане, наш емоційний та фізичний стан покращується.

ЖОДНОЇ СТАТИСТИКИ ЗЛА

Дехто сказав, що після 40 років ми самі несемо відповідальність за вигляд свого обличчя. Розташування та глибина зморшок свідчать про те, які емоції ми відчували найчастіше впродовж років. Привабливість кожного навіть найвродливішого обличчя зникає, якщо на ньому застиг невдоволений вираз. Стиснуті від обурення губи з опущеними куточками та зжухені від підозри очі здатні затьмарити навіть досконалу красу. І навпаки – найпростіше, нічим не примітне обличчя оживає й стає привабливим, коли випромінює ніжність і любов.

Однією з найпрекрасніших жінок, яких мені коли-небудь доводилося бачити, була 60-річна християнка, з якою ми познайомилися на одній

з конференцій. Ми говорили про те, як навчитися прощати. Під час нашої бесіди вона промовила:

– Евеліно, коли я молюся про прощення, то не можу пригадати, чи є ще люди, яким я не пробачила. Розумієш, упродовж багатьох років я пробачаю відразу ж. Ніколи нічого не маю проти інших.

Ця 60-річна жінка, яка випромінювала щастя, була живим прикладом того, що відбувається з нашою зовнішністю, якщо впродовж багатьох років не вести облік злу.

Сучасна медицина приділяє значну увагу не лише лікуванню хвороб, а й профілактиці. Найкращий засіб для підтримання душевного та фізичного здоров'я відомий вже протягом 20 століть і докладно описаний у біблійному вірші: **«Будьте ж добрими одне до одного, милосердні, прощаючи одне одному, як і Бог через Христа вам прощив!» (Ефес. 4:32)**. Ось Божий рецепт душевного спокою, здоров'я та краси. Він простий, але дієвий. Просто спробуйте!

РАДІО,
ЯКЕ
ДАРУЄ
НАДІЮ...

ДЕ СЛУХАТИ?

- ▶ В Інтернеті 24/7
radio.hope.ua
- ▶ Через додатки
для Android та iOS
- ▶ На SoundCloud
- ▶ В офлайн-режимі
через подкасти

Завжди на зв'язку
0 800 30 20 20

radio.hope.ua

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

ВІЧНИЙ СКАРБ

Щомісячна християнська газета

Видавець – видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск –
директор видавництва
«Джерело життя»
Василь Джулай

**Головний редактор
видавництва**
Лариса Качмар

Богословська експертиза
доктор богослов'я
Ігор Корещук

Відповідальний редактор
Яна Хорощко

Коректори
Ганна Борисовська
Олена Мехоношина

Дизайн та верстка
Артур Аптер

Відповідальна за друк
Тамара Грицюк

Підписано до друку 11.12.2019 р.
Наклад 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
E-mail: dzherelo@ukr.net;
Тел.: (044) 425-69-06

Редакція залишає за собою право
друкувати матеріали в дискусійно-
му порядку, не поділяючи поглядів
автора, а також право редагувати
і скорочувати тексти. Рукописи не
рецензуються і не повертаються.
Оголошення, реклама та листи допи-
сувачів друкуються мовою оригіналу.
Листування ведеться лише на сторін-
ках газети. Відповідальність за зміст
статей несе автор.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.

Наші реквізити:
Одержувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
р/р 26006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль»
у м. Києві
Призначення платежу:
добровільні пожертви

Свідцтво
про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003

НАША АДРЕСА

У ПРЯМОМУ ЕФІРІ

ПОМОЛІТЬСЯ
ЗА МЕНЕ

ЩОВІВТОРКА О 19:30
НА ТЕЛЕКАНАЛІ «НАДІЯ»

